

Sygn. akt IV RNs 414/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styrna

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 19.01.2018r w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w S.

przy uczestnictwie S. P.

o przymusowe leczenie przeciwalkoholowe

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. kosztami postępowania obciążyć wnioskodawcę.

Sygnatura akt IV RNs 414/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 19 stycznia 2018r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w S. wniosła o orzeczenie wobec S. P. obowiązku leczenia w zakładzie leczenia odwykowego, wskazując, że (...) podjęła działania przewidziane prawem, w trakcie, których ustalono, że uczestniczka ma problem z nadużywaniem alkoholu od około 3-4 lat, upija się najczęściej piwem. Biegli, do których uczestniczka została skierowana stwierdzili uzależnienie od alkoholu i konieczność jej leczenia w warunkach ambulatoryjnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 27 czerwca 2017r. U. P. wniosła o leczenie uczestniczki S. P. w związku z problemem alkoholowym. We wnioski wskazano, że uczestniczka pije piwo, w stanie nietrzeźwym jest spokojna, nie podejmowano wobec niej interwencji policji, nie była zatrzymywana za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwym, w 2016r. została doprowadzona do izby wytrzeźwień.

W opinii psychologiczno psychiatrycznej biegli sądowi J. K. i A. R. wskazali, że S. P. jest osoba uzależnioną od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego na etapie podstawowym w warunkach ambulatoryjnych tj. w poradni leczenia uzależnień.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów tj. wniosku w sprawie leczenia odwykowego z 27.06.2017r., który jest czytelny, podpisany, nikt też nie kwestionował jego wiarygodności ani treści. Podstawa ustaleń faktycznych była też wspólna opinia biegłych psychiatry i psychologa, która została sporządzona

przez specjalistów, odpowiadają na postawione biegłym do zaopiniowania pytania i zagadnienie, w końcu też zostały wydane po osobistym badaniu uczestnika i nie były przez niego kwestionowane.

Sąd odmówił wiary protokołowi „rozmowy ze świadkiem z dnia 11.07.2017r.” (K-10), w którym wskazywano sprzeczne informacje wzajemnie się wykluczające, np. w pkt 12 protokołu, wskazano, że uczestniczka pod wpływem alkoholu jest spokojna, ale jednocześnie wywołuje awantury, zakłóca spokój i porządek. Wewnętrzna sprzeczność tej relacji, wyklucza uznanie jej za wiarygodną.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29) . Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że jakkolwiek zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego S. P., co potwierdza opinia, psychologiczna i psychiatryczna, z której wynika, że uczestniczka jest uzależniona od alkoholu, to nie została spełniona tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego. Wnioskodawca nie przedstawił, bowiem wiarygodnych dowodów potwierdzających, że S. P. powoduje swoim zachowaniem rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, lub też systematycznie zakłóca spokój lub porządek publiczny. Z wniosku w sprawie leczenia odwykowego wynika zaś całkowicie odmienny obraz uczestniczki, która jest spokojna, nie podejmowano wobec niej interwencji policji, nie była zatrzymywana za kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji powyższego, wniosek Gminnej Komisji R. Problemów Alkoholowych w S. został oddalony.